

Sygn. akt II CSK 77/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 września 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda P. sp. z o.o. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 września 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Skarżący powinien ponadto zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ., z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ. oraz z dnia 19 grudnia

2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, tj. kosztów związanych ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną, podniesiona w niej argumentacja, skonkludowana wnioskiem o oddalenie skargi kasacyjnej, nie odnosi się bowiem do etapu badania skargi kasacyjnej, poprzedzającego jej merytoryczne rozpoznanie. Zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o jej „oddalenie już na etapie rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej, jako oczywiście bezzasadnej” nie znajduje usprawiedliwienia w przepisach prawa. Sąd Najwyższy badając skargę kasacyjną w płaszczyźnie przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeka na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego w sposób wskazany w § 2 tego artykułu, a więc odmawia przyjęcia skargi bądź przyjmuje skargę do rozpoznania. Argumentacja powołana w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie stanowiła więc podstawy rozstrzygnięcia podjętego przez Sąd Najwyższy, była wręcz bez znaczenia, a wniosek o oddalenie skargi w ramach kompetencji tego Sądu przyznanych w art. 398⁹ § 2 k.p.c. potraktować należało w kategorii nieporozumienia. W istocie koszty związane ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Należało więc na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oddalić wniosek o zasądzenie tych kosztów.

